

visse Bygninger ere blevne fjernede fra de til Gader exproprierede Arealer. Jeg skal med Hensyn dertil bemærke at jeg ikke har troet mig berettiget til at fravige en Regel, som var bleven anvendt paa over $\frac{3}{4}$ af Lodseierne, og have den for $\frac{1}{4}$, fordi det ærede Medlem eller Udvalget interesserede sig for disse. Det er umuligt, naar man ikke ved Gjennemførelsen af en saadan Lov behandler alle Parter lige, naar man ikke følger de Regler, man har foreskrevet sig selv, at være retfærdig, at undgaae meget alvorlige Behreidelser for Partifid. Det, der er skeet ved den Ene, er ogsaa skeet ved den Anden, og af f. Ex. Magistraten, der stiller sig paa et ganske andet Standpunkt end Staten, og som selv tidligere har forlangt Bygninger fjernede, nu er villig, til at lade saadanne blive staaende, forandrer sandelig slet ikke Regjeringens eller Statens Tanke. Visse Bygningers Borttagelse har Magistraten i sin Tid forlangt, men saa blev den Eier af det store Byggeareal, nemlig Fæstningsværkerne, og saa kom den nødvendigheds til at see alle Forholdene paa Demarcationsterrainet i et ganske andet Lys. Det kunde ikke længer være Magistraten eller Communen som den største Grundeier og den største Grundselger særlig magtpaaliggende, at Bebyggelsen paa Demarcationsterrainet blev saa hensigtsmæssig, som den kongelige Plan havde bestemt — den har ganske andre Interesser at varetage end Staten i dette Tilfælde — men Krigsministeren har ikke at varetage Communen Kjøbenhavns Interesse og heller ikke de enkelte Lodseiers, hvem Loven kommer til at berøre, men han har hele den store Interesse, at Demarcationsterrainet bliver bebygget overeensstemmende med den af Kongen vedtagne Plan, som Loven har bestemt det, og der er ligesaa megen Grund til og det er ligesaa fornuftigt at borttage en Bygning, der ligger 1 Alen ind paa Veien, som en, der ligger 10 Alen ind paa Veien. Derfom der havde staaet Noget i Loven om, at Krigsministeren skulde være bemyndiget til at undtage Bygninger, der laae 1 eller 2 eller 3 Alen ind paa Veien, saa kunde man være kommen dertil, men staaer der i Loven, at Gaden skal have en vis Brede,

saa skal den have den Brede, og saa skal det ikke være overladt til den enkelte Minister, om han vil lade enkelte Bygninger staae 1 eller 2 eller 3 Alen ind paa Veien, thi da vilde vi være komne til at see, hvad man mange Steder maa see med Betsagelse, at Bygninger vare blevne staaende midt paa Veien. Det ærede Medlem undrede sig over, at den Protocol, jeg har benyttet her idag, var overladt mig til Brug, som dog kun er et simpelt Medlem, medens Udvalget kun havde havt den tillaans paa nogle Dage. Jeg skal dertil bemærke, at jeg har laant Protocollen idag i Krigsministeriet og agter ogsaa at tilbagelevere den idag. Men hvad det ærede Medlem har glemt — og der er jo glemt saameget her — med Hensyn til Forholdet overfor Ministeriet, er, at Ministeriet tilbød Udvalget en Afskrift af den hele Protocol; men det har Udvalget aldrig ønsket. Der foresligger et ganske bestemt Tilbud fra Ministeriet — et Tilbud om, at da man ikke i Ministeriet kunde undvære Protocollen, vilde det lade den affriive, hvis Udvalget ønskede det; men Udvalget har aldrig ønsket det eller idetmindste aldrig udtaalt noget saadant Duffe. Der har igjen af Ordføreren og af det ærede Medlem været alluderet til Brevverlingen mellem Krigsministeriet og Udvalget med Hensyn til et Samraad, en Conference, og ogsaa med Hensyn til nogle andre Spørgsmaal. Medens jeg nu paa ingen Maade vil bestride, at den ærede Ordførers Ord maae staae til Troende, forekommer det mig dog, at det var bedst at møde Tvivlene ved at lade Thinget faae Kjendskab til den hele Brevverling, som jeg for mit Bedkommende opfatter ganske anderledes, og jeg kan endog saa gaae videre og sige, at der er opgivet Data af den ærede Ordfører, som slet ikke stemme med dem, jeg erindrer, men som jeg ikke kan paa vise, thi denne Correspondance har jeg ikke arbejdet mig Krigsministeriets Samtykke til at maatte benytte. Jeg troer, at naar en saadan Correspondance saa gjentagende fremhæves her og endog er bleven benyttet af et æret Medlem til at begrunde den Paastand, at Krigsministeriet har vist Mangel paa Smødefommen, saa er det i Udvalgets egen Interesse, at den